

Зарадва се Якокуко и заповѣда да разкопаятъ всичкитѣ мравуняци.

Накрай града, подѣ едно палмово дърво, до самия дърнеръ въ единъ кооперативенъ мравешки домъ живѣеше мравката Чу съ дветѣ си некрѣстени мравчета. Преди да пукне зора, тя излизаше отъ кооперацията и бързаше да намѣри нѣкое едро зърно отъ оризовата нива. Надвечеръ тя се връщаше подѣ палмата, обхѣтана отъ дългия пжтъ и тежкото зърно. Трудѣше се Чу за дечицата си и когато за-капаха есеннитѣ дъждове тя се прибра въ кжщи, седна до камината, почна да плете чорапи и да разказва на своитѣ мравчета приказки. Най-напредѣ тя имѣ разказа за голѣмия черъ биволъ, който стои подѣ земята, стжпилъ на четири звезди и крепи на рогата си цѣлата земя, набодена на рогата му. Обади имѣ какъ едно време, на младини му дала цѣло оризово зърно и отъ тогава сж най-вѣрни приятели.

Тѣкмо въ туй време цѣлиятъ мравешки кооперативенъ домъ се разтѣрси и, додето мравкитѣ разбератъ какво става, една голѣма ржка нагребѣ всичкитѣ имѣ оризови зърна отъ хамбаря. Мравкитѣ съ писъкъ се прѣснаха подѣ палмата. Едри дъждовни капки капѣха отъ широкитѣ листа на дървото и давѣха малкитѣ мравчета.

Цѣлата нощъ Чу стоя слисана подѣ палмата. На сутринята тя съ свито отъ болка сърдце пое надолу къмъ своя приятель голѣмия биволъ, да му се оплаче.

Додето стигне при него, минаха два месеца. Презъ тѣзи два месеца Якокуко продаде мравешкия оризъ и довѣрши кулата. Стигна небето царъ Якокуко и се изправи предѣ Буда:

— Великий Буда, намислилъ съмъ да ти кажа едно нѣщо, — поклони се Якокуко.

— Казвай да видимъ!

— Защо не слѣзешъ отъ небето, пѣкъ азъ да се кача на твоето мѣсто?

Буда се усмихна.

Тѣкмо въ туй време отчаяната мравка Чу пропѣлзѣ въ огромното ухо на своя приятель черния биволъ и заговори. Биволътъ усѣти нѣщо въ ухото си и го досърбѣ. За да изтѣрси гостенкача си, той разклати огромната си глава. Земята, забодена на рогата му, се залюлѣ, кулата заедно съ Якокуко се струполи съ страшенъ трѣсъкъ и затисна цѣлия градъ.

Буда се усмихваше